

fremmest kræver, og at Erhvervslivet i sin Helhed vil faa stor Nytte deraf, og derfor er det, vi har givet vor Tilslutning dertil.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde i sin Tale, at jeg skulde ikke beskæftige mig med hans Ligevægt. Jeg forstaar deraf, at Ordet ikke har været behageligt, og det beklager jeg, thi i ingen Henseende var det i Gaar min Hensigt at sige noget ubehageligt om nogen Part her i Tinget. Jeg skal derfor anføre et Ord, som aabenbart maa være det ærede Medlem mere behageligt. Hans Tale i Gaar og i Dag bragte mig i Erindring et Ord, som hyppigt er udtalt af den tidligere højtærede Socialminister, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, et Udtryk for noget, som han først og fremmest afskyr i Politik, nemlig Demagogi. Det var demagogisk Tale, vi hørte fra det ærede Medlem Hr. Stauning i Gaar og i Dag og desværre i Dag fra den højtærede Statsminister. Men det er ikke demagogiske Taler, vi her i Landet har Brug for. Landet har maaske Brug for stærke Mænd, men efter at vi har set den første stærke Mand — stærk i Kraft af sit store Parti — blive svag og til sidst genvinde sin Styrke kun i een Retning, i Evnen til at slaa i Stykker, trænger vi ikke til en ny stærk Mand, der, hvis han føler sig svag, kun slaar i Stykker. Da Samson havde mistet sin Styrke, genvandt han den, men kun for at styrte Templet ned over sig selv og knuses under det. Det er ikke Styrke af denne Art, der kræves. Det, som Landet kræver, er Mænd, der gaar ind til disse Forhandlinger i fuld Overbevisning om, at Krisen kræver en Medvirken fra alle Partiers og alle Interessers Side; kun derigennem vil det være muligt at komme ud af Krisen.

Statsministeren (Madsen-Mygdal): Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Stauning, der udtalte, at hvis jeg ikke nærrede noget brændende Ønske om at faa Lønnen ned, havde jeg en mærkelig Evne til at skjule mine virkelige Følelser, sige, at jeg ved meget godt, at man fra socialdemokratisk Side ynder at fremstille det saaledes, at de eneste Venner, Arbejderne har, de eneste, der interesserer sig for gode Vilkaar for dem, er Socialdemokraterne, og ingen andre maa have Lov til at udtale Venlighed overfor Arbejderstanden. Jeg vil deroverfor sige, at det er mig ganske ligegyldigt, hvad man mener, det kan jo ikke nytte noget, hvad man siger, ethvert Ord bliver forvrænget, gjort til Genstand for Latter. Men jeg vil dog hævde dette, som jeg tror, man ved nærmere Eftertanke kommer til

at give mig Ret i, at det gaar ikke an vedblivende at indtage det Standpunkt, at Løn og Arbejdsløshed intet har med hinanden at gøre. Jeg siger ikke, at Lønspørgsmaalet er den eneste Aarsag til Arbejdsløsheden. Vi har haft en Periode, f. Eks. under Krigen, hvor Tilførselen af Raastoffer medførte en ganske uforskyldt Arbejdsløshed mellem Faktoreningernes Medlemmer, og vi har haft en anden Periode, i 1921—22, hvor de usikre Valuta- og Prisforhold medførte en Arbejdsløshed, som heller ikke kunde lægges Lønaftalerne til Last. Men vi er nu inde i Forhold, hvor jeg tør sige, at Socialdemokratiet gør Arbejderstanden en daarlig Tjeneste og er daarlige Venner af den danske Arbejderstand, hvis de vedblivende vil skjule den Kendsgerning, at der er en Aarsagsforbindelse mellem Løn og Arbejdsløshed. Der er ikke noget som helst at sige til, at Arbejderne gennem deres Organisationer søger at faa de bedst mulige Levevilkaar, og det vil sige den højest mulige Løn — det er fuldkommen rimeligt, jeg vilde gøre det samme, hvis jeg skulde søge Lønarbejde —, men den højest mulige Løn er den, der er opnaelig; man er ikke paa den rette Vej, hvis man opnaar en Løn, som medfører, at en større eller mindre Part af Arbejderstanden samtidig stødes ud i Arbejdsløshed.

Det ærede Medlem Hr. Stauning sagde, at Arbejdet ikke er en Vare saaledes som Flæsk, Smør og Æg, thi bagved Arbejdet staar der levende Mennesker. Ja, jeg ved ikke, om det ærede Medlem Hr. Stauning, der jo mener om sig selv, at han er en Mester i Statsmandstale i Sammenligning med min Ringhed, ikke tror, at der staar levende Mennesker bagved Smørret og Flæsket og Æggene. Jeg kan forsikre ham om, at den samme Rolle, som Arbejdslønnen spiller for Arbejderstanden, spiller Prisen paa Smørret, Flæsket og Æggene for Husmanden og Gaardmanden, thi derigennem faar de deres Løn. Og det er Mennesker, som ikke prøver paa at tvinge bestemte Forhold igennem, Fastsættelse af en bestemt Arbejdsdag o. s. v., men det er Folk, som maa sige: Vi tager saa meget, som vi kan faa, selv om det er meget lidt, og vi kan ikke standse Arbejdet af den Grund, vi kan ikke dekretere Arbejdsløshed, fordi vi ikke kan faa det, vi mener er det rette.

Med Hensyn til Arbejdsløsheden i 1924, som baade det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Pürschel var inde paa, skal jeg tillade mig at bemærke overfor det ærede Medlem Hr. Stauning, at jeg har